

[Justitsministeren.]

begynder forfra, helst med Nedsættelse af en Kommission, eller i hvert Fald lader Forslaget ligge en rum Tid i Landstinget, hvor der i øvrigt ikke kommer til at foregaa noget. Jeg maa altsaa i Anledning af disse Udtalelser anmode dem, der ligesom jeg ønsker, at man nu skal være ved Vejs Ende, om ikke paa nogen Maade at give rundelig Tid, men at afslutte dette Arbejde saa hurtigt som overhovedet gør ligt.

Det ærede Medlem sagde, at Kommissionens Forslag med Hensyn til social Indikation var klarere end Justitsministerens Forslag i § 1, hvor han havde udvidet den medicinske Indikation og indblandet en Række økonomiske og sociale Aarsager. Det kunde aldrig falde mig ind at bruge stærke Udtryk, og jeg skal derfor nøjes med at sige, at efter min Opfattelse er der ingen Mening i dette. Der findes ikke i Regeringsforslaget nogen som helst social Indikation, men der gøres opmærksom paa, at saavel hvor det drejer sig om Sygdom, som hvor det drejer sig om andre Aarsager til alvorlig Fare for Kvindens Liv eller Helbred, spiller sociale eller økonomiske Aarsager ind, medens det ærede Medlem ligesom andre ræsonnerer saaledes, at naar man taler om Sygdom, har det ikke noget med sociale Aarsager at gøre, men saa snart man henpeger paa andre Aarsager til alvorlig Fare for Kvindens Liv eller Helbred, saa er det økonomiske eller sociale. Jeg gør mig intet Haab om, at der vil opstaa større Klarhed, i hvert Fald hos det ærede Medlem, med Hensyn til Forstaaelsen af dette, men saaledes er det nu.

Det ærede Medlem sagde dernæst, at Formuleringen af § 1, Stk. 1, var uklar for Lægerne. Mon det ikke er et lovlig omfattende Begreb, det ærede Medlem her beskæftiger sig med, al den Stund Lægerne er akkurat lige saa uenige som vi andre. Der vilde nogle Steder komme et Skøn og andre Steder et andet! Ja, det vil der utvivlsomt ogsaa, hvis man nøjes med at sætte Sygdom alene, thi Lægerne er ogsaa ofte uenige, om ikke i Teorien, saa i Praksis, naar de skal stille Diagnoser. I den Retning kommer vi til at operere med de menneskelige Evner og Egenskaber, som nu engang findes, og jeg kender ingen Befolkningsklasse, der bedre er i Stand til at overtage dette Skøn end netop Lægerne.

For øvrigt nævnte jo det ærede Medlem som sit store Forbillede i det høje Folketing Lægernes Protest, men nævnte ikke, hvad Justitsministeriet svarede paa denne Pro-

test. Jeg skal ikke ulejlige mig med at gentage Svaret; det staar i Bilagene, og jeg vil anmode det ærede Medlem om at se efter, hvilke Fejl Lægerne har gjort sig skyldige i. Det er for øvrigt ikke Lægerne i Almindelighed, det er Lægeforeningens Hovedbestyrelse, og jeg kender adskillige, for ikke at sige mange, meget kendte Læger, som har en ganske anden Opfattelse. Et Par af dem — meget ansete Overlæger — har jo bl. a. skrevet under paa den kirkelige Henvendelse, der ogsaa findes som Bilag til Folketingsbetænkningen.

Men tilbage bliver selvfølgelig dette, at det ærede Medlem har Ret i, at Afgørelsen af alle den Slags Spørgsmaal i det enkelte Tilfælde beror paa et mere eller mindre sagkyndigt Skøn fra lægelig Side, hvilket dog ikke betyder, at man fra deres Side, som skal føre denne Lov ud i Praksis, skulde være ude af Stand til at yde dem Vejledning med Hensyn til Fortolkningen. Hvis det ærede Medlem har studeret Bilagene til Folketingsbetænkningen, vil det ærede Medlem have set, at man i Rusland i allerhøjeste Grad giver Lægerne Vejledning med Hensyn til Fortolkningen. I Rusland er det naturligvis ikke Justitsministeren eller Folkekommissæren, eller hvad han nu hedder, der gør det, det er de Lægeautoriteter, han samarbejder med. De udarbejder efterhaanden en Række Tilfælde, der falder ind under Loven, og det samme vil formentlig ske her, efterhaanden som Praksis udformes, saaledes at de to Læger, der skal optræde, vil faa mere og mere Vejledning gennem det udsendte Materiale.

Det ærede Medlem (Esther Malling Pedersen) var naturligvis paa Embeds Vegne henrykt over Venstres Ændringsforslag, der var positivt og klart og havde alle andre gode Egenskaber. Det ærede Medlem fremhævede, at her var den positive Indsats i denne Lovgivning gjort. Maa jeg dertil bemærke, at den positive Indsats, der er gjort, er for det første meget ringe, og for det andet vedrører den aldeles ikke en Straffelov, som det er Justitsministerens Opgave at fremsætte, men det er selvfølgelig min Mening at henlede Indenrigsministerens eller Socialministerens Opmærksomhed paa „den positive Indsats“ ved Udarbejdelsen af de Forslag, der paa Grundlag af Befolkningssk Kommissionens Arbejde maatte komme til at foreligge, forinden denne Lov træder i Kraft. Det kan ikke være et Angreb paa en Straffelov, at den ikke indfører sociale Reforme, for det har den ikke til Opgave.

Saa vidt jeg forstod det ærede Medlem, sagde hun, at Kvaksalvernes Virksomhed